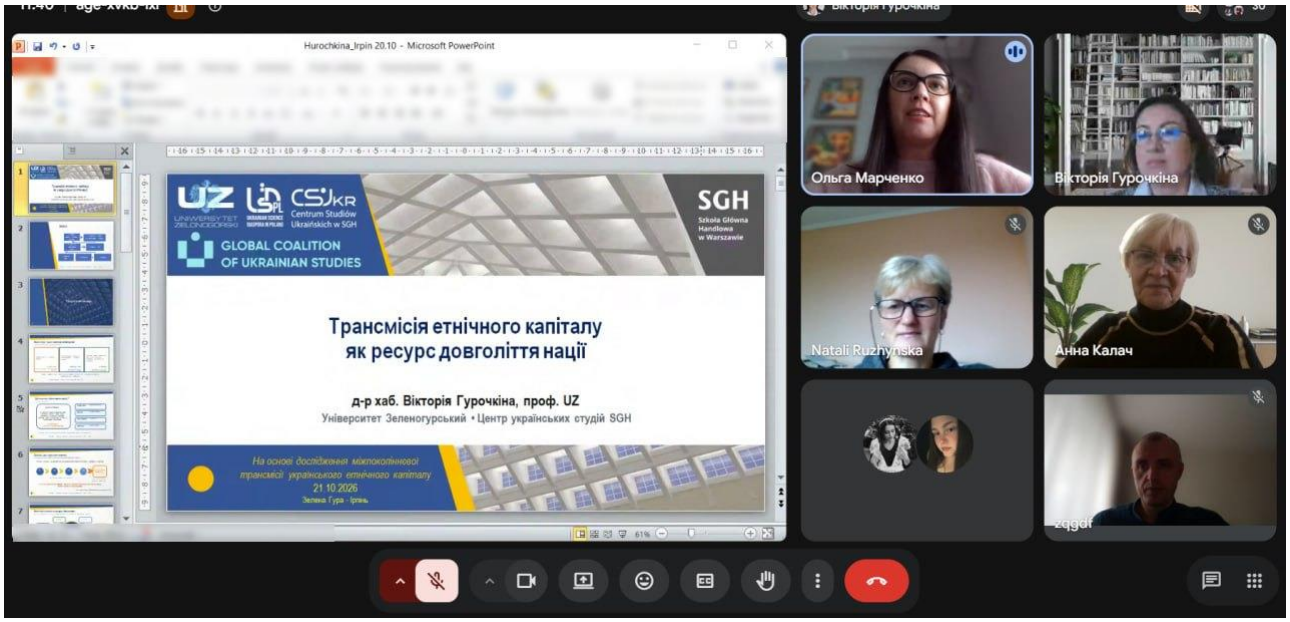
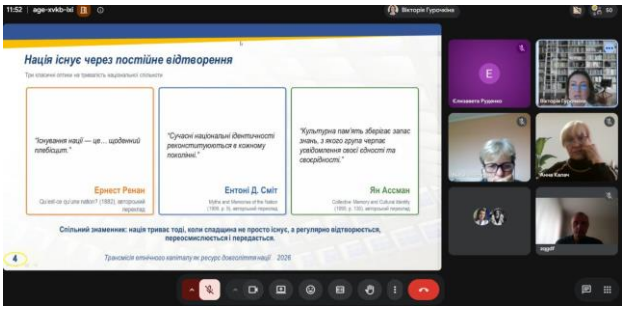
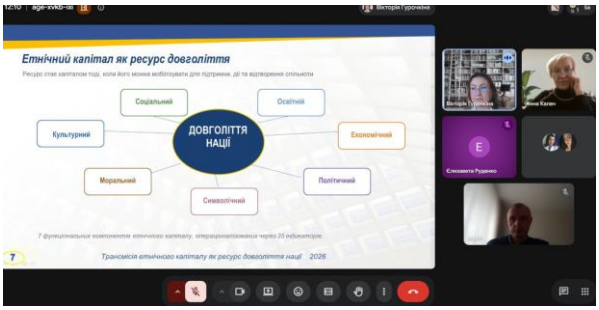
«Трансмісія етнічного капіталу як ресурс довголіття нації»

21 жовтня 2026 року о 11:40 у Державному податковому університеті відбулася гостьова лекція «Трансмісія етнічного капіталу як ресурс довголіття нації». Лекцію провела д-р хаб. Вікторія Гурочкіна, професор кафедри міжнародної економіки та ринкового аналізу Інституту економіки і фінансів Зеленогурського університету (Польща), яка також представляє Центр українських студій Варшавської школи економіки (SGH). Захід пройшов онлайн на платформі Google Meet і зібрав понад 50 учасників: здобувачів вищої освіти та науково-педагогічних працівників університету.

Лекція ґрунтувалася на результатах дослідження міжпоколіннєвої трансмісії українського етнічного капіталу. На початку лекторка розглянула три класичні підходи до тривалості національної спільноти: уявлення Ернеста Ренана про існування нації як щоденний плебісцит, тезу Ентоні Д. Сміта про реконструкцію національних ідентичностей у кожному поколінні та концепцію культурної пам'яті Яна Ассмана. Їхній спільний знаменник полягає в тому, що нація триває доти, доки спадщина не просто існує, а регулярно відтворюється, переосмислюється й передається наступним поколінням.

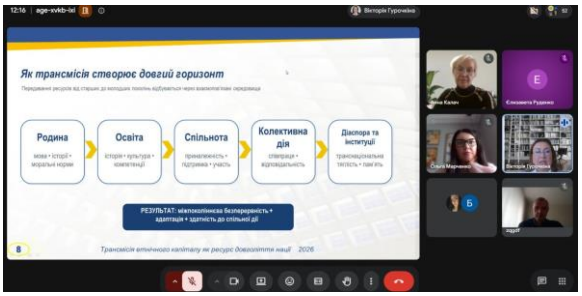

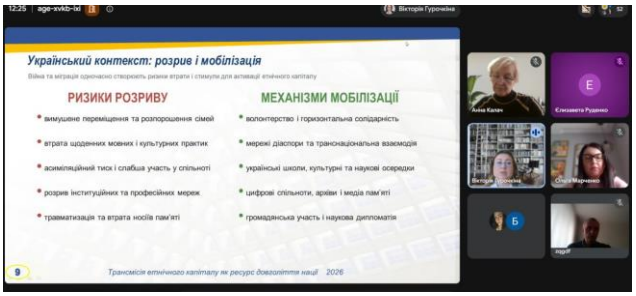

Далі Вікторія Гурочкіна представила етнічний капітал як ресурс довголіття нації, що складається із семи функціональних компонентів: культурного, соціального, освітнього, економічного, політичного, символічного та морального. Ресурс стає капіталом тоді, коли його можна мобілізувати для підтримки, дії та відтворення спільноти. Передавання ресурсів від старших поколінь до молодших відбувається через взаємопов'язані середовища: родину,

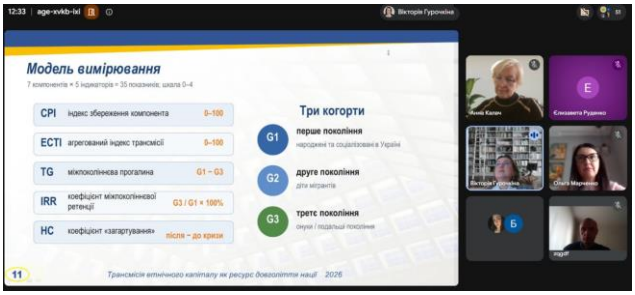
освіту, спільноту, колективну дію, діаспору та інституції. Результатом такої трансмісії є міжпоколіннєва безперервність, здатність до адаптації та до спільної дії.

Окрему увагу було приділено українському контексту, у якому війна та міграція одночасно створюють ризики втрати етнічного капіталу і стимули для його активізації. До ризиків розриву лекторка віднесла вимушене переміщення та розпорошення сімей, втрату щоденних мовних і культурних практик, асиміляційний тиск, розрив інституційних і професійних мереж, травматизацію та втрату носіїв пам'яті. Механізмами мобілізації є волонтерство і горизонтальна солідарність, мережі діаспори, українські школи, культурні та наукові осередки, цифрові спільноти й архіви пам'яті, громадянська участь і наукова дипломатія.

Лекторка презентувала модель вимірювання трансмісії: сім компонентів по п'ять індикаторів утворюють 35 показників, які оцінюються за шкалою від 0 до 4. На їх основі розраховуються індекс збереження компонента (CPI), агрегований індекс трансмісії (ECTI), міжпоколіннєва прогалина (TG), коефіцієнт міжпоколіннєвої ретенції (IRR) та коефіцієнт «загартування» (HC). Порівнюються три когорти: перше покоління, народжене та соціалізоване в Україні, друге покоління (діти мігрантів) і третє покоління (онуки). Пілотні результати показали, що в третьому поколінні найкраще зберігається символічний компонент (коефіцієнт ретенції 58,28%), далі йдуть економічний (55,90%) і соціальний (51,83%), а найнижчий рівень має політичний компонент (44,84%).

Лекція поєднала класичні теорії нації із сучасними кількісними методами дослідження та показала, як збереження й передавання етнічного капіталу між поколіннями впливає на довголіття нації в умовах війни та міграції. Учасники отримали нове бачення ролі родини, освіти, спільнот і діаспори у збереженні української ідентичності. Організатори висловлюють щиру подяку Вікторії Гурочкіній за змістовний виступ і відкритість до співпраці з університетом.

Анонс заходу на сайті університету: https://dpu.edu.ua/novyny/zaproshuiemo-na-hostovu-lektsiiu-transmisiia-etnichnoho-kapitalu-iak-resurs-dovholittia-natsii